

Beszoktatás

A beszokás olykor nehézségekkel jár. A gyerek nyűgös lesz és sírni kezd, ha édesanyja ott akarja őt hagyni ezen az új helyen, de némely esetben a szülő számára sem egyszerű elfogadni azt a helyzetet, hogy a gyermekére ezentúl napközben más vigyáz. Az ilyen és hasonló okok miatt az alábbiakban a bölcsődébe való beszoktatás menetéről, annak buktatóiról és örömeiről lesz szó. A beszokás körüli nehézségekben a gyermek szorongása mellett szerepet kaphat a szülő bizonytalansága is. Az első és legfontosabb ezért, hogy olyan helyet válasszunk csemeténknek, ami megfelelő nekünk. Ha a szülő magabiztosságot sugároz gyermeke felé a bölcsődébe kerülés kapcsán, gyermekében is biztonságérzetet kelt. Ilyenkor a kisgyermek nem aggódik annyira, hiszen látja, hogy a szülei sem teszik, tehát neki sincs miért. A környezetváltozás azonban mindig megterhelő. Az, hogy gyermekünknek mennyire az, függ a temperamentumától és korábbi tapasztalataitól. Egyformán lényeges azonban mindegyiküknél, hogy hagyjunk időt a beszokásra. Jó, ha szülő még a családi napközi megkezdése előtt gyermekével megbeszéli, hogy napközibe fog járni, és ott lehetősége lesz sok, vele közel egykorú gyermekkel játszani, míg ő dolgozik. A hangsúly a fokozatos beszoktatáson van. A beszoktatás idején - ha szükséges később is - a gyermekek otthoni kedvenc játékokat is magukkal hozhatják, így az otthontól való elszakadás könnyebbé válhat. A beszoktatás időszakában mindkét gondozónő a csoportban tartózkodik. Elfogadó odafordulásukkal segítik a gyermekeket és a szülőket az új helyzethez való alkalmazkodásban. Fontos ez mindkét fél számára, hiszen a gondozónő jobban megismeri a gyermeket, eleinte figyel, majd fokozatosan kapcsolódik be gondozásába. A szülő az együtt töltött idő alatt felteheti kérdéseit, illetve ez az idő megerősítheti őt abban, hogy gyermeke a legjobb helyre került.

Az első napon elég, ha a szülő, gyermekével együtt, másfél-két órát tölt az intézményben, majd együtt hazamennek. Otthon érdemes megbeszélni a nap eseményeit, közösen feldolgozni a sok újdonságot.

A második napon a szülőnek ismét érdemes elkísérni csemetéjét, bemenni vele a csoportba, de csupán húsz-harminc percig. Ezután fontos, hogy odamenjen gyermekéhez és elmondja, hogy ő most kimegy a csoportból, de ott lesz a napköziben, ha szükség van rá, akkor tud neki segíteni. Ezen a napon a gyermek már ott is ebédel, majd ebéd után hazamegy anyukájával vagy apukájával. Otthon ismét érdemes megbeszélni, hogy hogyan telt a nap, így a szülő utalhat rá, hogy másnap már reggel elmegy, de ebéd után várni fogja gyermekét.

A harmadik naptól kezdve a szülőnek nem kell ott maradnia. A kisgyermeket reggel beviszi, majd elköszön tőle, és megmondja neki, hogy ebéd után jön érte. Fontos, hogy ilyenkor pontosan érkezzen, így gyermeke biztonságérzete nem csorbul, de ugyanígy fontos az is, hogy a reggeli elválásnál derűsen viselkedjen, jelezvén gyermeke felé, hogy minden rendben.

Nagyjából a második hét végéig érdemes ezt a menetrendet betartani, s közben folyamatosan megbeszélni a gyermekkel napi élményeit. A második hetet követő időszakban már lehetőség van arra, hogy gyermekünk a napköziben aludjon, ekkortól mondhatjuk, hogy ő is teljes egészében megszokta új környezetét.

Gyermekünk napközibe való beszkokása ezzel le is zárul. Ezek után bízhatunk abban, hogy örömmel és jókedvvel megy majd, nap mint nap csoporttársai közé, új élményeket és új képességeket szerezve.